

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **Y. V.**, nar. x, státní příslušník Ukrajiny, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2014, č. j. OAM-189/LE-BE03-P06-2014,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádná z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 25. 10. 2015 doručenou Krajskému soudu v Praze dne 29. 10. 2015 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobci neuděluje.

V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný v předmětném řízení o udělení azylu porušil ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu ve spojení s § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalobce namítl, že žalovaný nepostupoval podle § 12 zákona o azylu a uvedená ustanovení správního řádu, když řádně nezjistil skutkový stav a některé skutečnosti nesprávně vyhodnotil, neboť žalobce opakovaně uváděl, že se dle svého přesvědčení odmítá účastnit bojů ukrajinské armády a odmítá se účastnit zbytečného zabíjení jiných lidí, když zejména není jasné, kdo proti komu a z jakých důvodů bojuje. Žalobce zároveň uváděl, že již opakovaně obdržel povolávací rozkaz a fotokopii povolávacího rozkazu zároveň správnímu

orgánu předložil. Žalobce má za to, že výše uvedené skutečnosti indikují možné naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se však těmito skutečnostmi zabýval zcela nedostatečně, a vůbec se nezabýval důvody, pro které se žalobce odmítá účastnit bojových operací a zabíjení jiných lidí. Žalovaný správní orgán tedy vůbec neposuzoval, zda toto přesvědčení žalobce není potenciálně relevantní z pohledu § 12 zákona o azylu. Žalobce v této souvislosti uvedl, že nepovažuje za dostatečný pouze obecný odkaz žalovaného na judikaturu či Příručku postupů a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka z roku 1979.

Žalobce namítl, že žalovaný nepostupoval podle § 14a zákona o azylu, neboť žalobce v řízení opakovaně poukazoval na velice špatnou bezpečnostní situaci na Ukrajině a probíhající ozbrojený konflikt. Z tohoto důvodu má za to, že při návratu do vlasti může být ohrožen jeho život nebo lidská důstojnost právě s ohledem na tento probíhající vojenský střet. Podle žalobce tzv. protiteroristická operace se již dávno změnila v přímý ozbrojený střet mezi ukrajinskou armádou a separatisty, podporovanými armádou Ruské federace. Následně uzavřené příměří pak není oběma stranami dodržováno a trvale dochází ke ztrátám na životech i mezi civilním obyvatelstvem Ukrajiny. V této souvislosti žalobce poukázal na aktuální informace na internetových stránkách OSN např. následující: „Pokračující porušování sjednaného příměří je na denním pořádku, včetně pravidelných ztrát na životech“ (http://www.un.org/apps/news/story.asp?NewsID=49163#.VE_MiyLF-cl).

Žalobce je toho názoru, že žalovaný patrně převzal uváděné neaktuální informace z podkladů uvedených na straně 3 napadeného rozhodnutí, přičemž rozhodující většina těchto podkladů byla publikována několik měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí (podklady zahrnují dokumenty mj. z ledna, března či dubna 2014). To se jeví, s ohledem na živelný vývoj bezpečnostní situace na Ukrajině, za zcela nedostatečné. Žalobce tak má za to, že žalovaný dostatečně nezkoumal a neposuzoval aktuální a skutečnou bezpečnostní situaci na Ukrajině.

Žalobce v této souvislosti namítl, že žalovaný na straně 9 napadeného rozhodnutí opakovaně odkazuje na „aktuální informace z infobanky ČTK“. Podle mínění žalobce je takovýto odkaz zcela neurčitý a nedostatečný, když není možno vůbec určit, na jaké konkrétní informace ČTK žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje a zda takové informace byly vůbec ČTK vydány. Pouze jako příklad takového neurčitého a nepřezkoumatelného odkazu uvádí žalobce následující pasáž z odůvodnění napadeného rozhodnutí: „*K situaci v Ivanofranskovské oblasti, tedy místu žadatelova pobytu ve vlasti, informace ČTK uvádějí, že se této oblasti nepokoje vyhnuly (...)*“.

Žalobce uzavřel, že žalovaný se dostatečně nezabýval aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině a část odůvodnění týkající se možného nebezpečí vážné újmy hrozícího žalobci v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu není dostatečně konkrétně odůvodněna (mj. neobsahuje dostatečně konkrétní odkazy na zdroje informací o aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině). Žalovaný správní orgán tak nejen, že nesplnil své povinnosti plynoucí z § 3 správního řádu, ale jim vydané napadené rozhodnutí nesplňuje ani náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu a je tedy nepřezkoumatelné.

Na základě výše uvedených skutečností žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť žalobcem uplatněné žalobní námitky neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemohou žalovaným učiněné závěry zpochybnit. Odkázal přitom na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a na vydané správní rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany

vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení. V jím vedeném pohovoru umožnil žalobci sdělit vše, co žalobce považoval za podstatné z hlediska osvětlení důvodů jím podané žádosti o mezinárodní ochranu a dal mu rovněž možnost dne 25. 9. 2014 se seznámit s podklady, které pro posouzení žádosti správní orgán shromáždil. Žalovaný trvá na tom, že v rámci důkazního řízení se tak zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný velmi podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro něž žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany z hlediska všech forem této ochrany a s ohledem na příběh žalobce, který pak hodnotil ve světle informací, které si za tímto účelem v dostatečném množství obstaral a které lze s ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí považovat za aktuální.

Žalobce v průběhu správního řízení totiž uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodů, že se na Ukrajině situace zhoršuje, není jasné, kdo proti komu válčí, i on sám byl povolán do armády. Nechce se vracet, pokud bude takováto situace. Ukrajinu opustil v září 2012, rok pobýval v Polsku, v listopadu 2013 odjel do ČR. Ze své vlasti odjel za prací, vydělat peníze. Dále uvedl, že ČR je jeho cílovým státem, má zde hodně známých (žijí zde i jeho bratrance). Na Ukrajině stále žijí jeho rodiče v I.-F. oblasti, v rodinném domě ve Starém M. Správní orgán tak po provedeném řízení dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce ve vlasti neměl žádné potíže relevantní z pohledu možného udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem a ani v případě návratu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy. V podrobnostech pak žalovaný poukazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, s nímž se plně ztotožňuje a na něž pro účely žalobního řízení odkazuje.

Správní orgán však z podstaty věci nemohl hodnotit ty důvody, které žalobce uvedl poprvé až v podané žalobě - tj. že žalovaný nezkoumal a nezabýval se důvody, pro které žalobce se odmítá účastnit bojových operací - nezabýval se otázkou jeho přesvědčení. K těmto důvodům, které podle jeho názoru nemají vliv na posouzení žalobcova případu v napadeném rozhodnutí, se žalovaný uvedl, že nesouhlasí stvrzením žalobce, že porušil své povinnosti, a trvá na tom, že v rámci řízení o žalobcově žádosti plně dodržel všechny základní zásady správního řízení. Případ žalobce posuzoval individuálně a k případu zjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na zjištěný skutkový stav použil příslušnou právní kvalifikaci, tedy správně na daný případ aplikoval i příslušná ustanovení zákona o azylu, jak dokládá obsah správního spisu a zejména žalobou napadené rozhodnutí.

S tvrzením o nedostatečně zjištěném stavu věci pak žalobce spojuje nesprávnou aplikaci § 12 zákona o azylu, zejména se domáhá udělení azylu za pronásledování pro zastávání určitých politických názorů. Toto tvrzení spojuje s odmítáním účastnit se bojů ukrajinské armády a zabíjení lidí, když není jasné kdo a proti komu a z jakých důvodů bojuje, a to za situace, kdy byl povolán. Žalovaný tuto námitku nepovažuje za důvodnou, přičemž uvedl, že situaci žalobce ve vztahu k naplnění § 12 zákona o azylu vyhodnotil po právu jako irelevantní, neboť dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Azs 16/2012-12) samotné povolání k výkonu vojenské služby není pronásledováním z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské skupině nebo politického přesvědčení, byť by výkon této služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích či válečném konfliktu.

Žalovaný dále uvedl, že nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako pronásledování a ani jako vážnou újmu, neboť ta je jednou z nejzákladnějších státo-občanských povinností a stejně tak nelze za vážnou újmu považovat případný postih, kterému by žadatel byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit k jejímu výkonu.

Pokud jde o námitku, že žalovaný měl zkoumat povahu a důvody, pro které se žalobce odmítá účastnit bojových operací (zda nespočívají v jeho náboženském, politickém či jiném přesvědčení), pak lze tuto námitku odmítnout s poukazem, že tyto důvody žalovaný zkoumat nemohl, neboť je žalobce v rámci předchozího správního řízení vůbec neuvedl. Zde platí, že z žádného ustanovení zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Zde je potřeba uvést, že povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47). Jen důvody stěžovatelem uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, stěžovatelem nesdělené, zvláště když správní orgán dal stěžovateli dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu stěžovatelem podané žádosti o udělení azylu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2004, sp. zn. 3 Azs 23/2004).

Pokud jde o neudělení doplňkové ochrany ve vazbě na špatnou bezpečnostní situaci a s tím spojené obavy žalobce z návratu na Ukrajinu, žalovaný plně odkazuje na závěry napadeného rozhodnutí. Aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině se správní orgán dostatečně zabýval, ale neshledal ji v případě žalobce za důvodnou pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v této souvislosti zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu, je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. V případě žalobce však správní orgán takové skutečnosti neshledal.

Žalovaný dále nesouhlasí ani s tím, že by vycházel z neaktuálních informací; použité informace považuje za aktuální, a to s ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí. Navíc žalobce měl příležitost doplnit informace, které sloužily k rozhodnutí, což neučinil. Pokud jde o současnou politicky, hospodářsky a bezpečnostně nestabilní situaci na Ukrajině, žalovaný konstatuje, že v zemi původu žadatele neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobcův život ani zdraví nejsou v souvislosti s popisovanými nepokoji ohroženy. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze na jihu a jihovýchodě země (konkrétně se jedná o Doněckou oblast a další města regionu). Ukrajinská vláda se snaží bezpečnostní problémy v této části země řešit a i přes vládní vyhlášení antiteroristické operace proti separatistům je zřejmá snaha o vyřešení sporu pokojnými prostředky. Situace na západě a středu země je klidná. Žadatel sám pochází z oblasti, která se nachází na západě země a výše zmiňovaná zhoršená bezpečnostní situace se jí netýká, oblast se nachází pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka. Žalobce by v případě návratu nebyl stížen významnější měrou nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje událostí na Ukrajině než většina obyvatel regionu, odkud odešel; tato situace je reakcí na obecné podmínky, jež tíživě dopadají na ukrajinské obyvatelstvo, a nelze v nich spatřovat důvody relevantní z hlediska mezinárodní ochrany.

K námitce vázící se k neudělení humanitárního azylu správní orgán sděluje, že se zabýval všemi žalobcem sdělenými důvody a hodnotil je i z pohledu naplnění humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, v tomto směru považuje žalovaný odůvodnění neudělení humanitárního azylu za vyčerpávající a zákonné. Udělení humanitárního azylu je spojováno se zjištěním zvláště zřetele hodného důvodu spočívajícího především ve vážném zdravotním stavu žadatele či je spojováno s vysokým věkem žalobce. Žádný takový důvod sám žalobce

neuvedl a správní orgán ho v průběhu řízení také nezjistil. Humanitární azyl nebyl koncipován k poskytnutí ochrany před skutečnostmi, které spadají a jsou primárně hodnoceny zejména při zkoumání naplnění důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, kam by posouzení odmítání účasti na ozbrojených operacích patřilo. Lze tedy uzavřít, že zákon o azylu humanitární azyl koncipoval výslovně jako dobrodiní státu, nikoliv jako právo na přiznání azylu. Ve správním řízení se lze domáhat pouze ochrany práv, nikoli něčeho, co právem není, byť zákon umožňoval správnímu orgánu rozhodnutí o tom vydat.

Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud rozhodl ve věci podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Ačkoliv žalobce v žalobě uvedl, že dle jeho názoru splňuje podmínky k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neuvedl ve správním řízení žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné se domnívat, že je žalobce pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů na Ukrajině. Žalobce uvedl, že nebyl členem žádné politické strany ani jiné

organizace, neměl žádné potíže spojené uplatňováním politických práv, ani nebyl pronásledován pro svou rasu, pohlaví apod. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce v řízení před žalovaným setrval u uvádění, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je hrozba povolání do armády.

Soud konstatuje, že nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, neboť jde o jednu z nejzákladnějších státoobčanských povinností, a ne bez dalšího azylově relevantním důvodem. Soud v této souvislosti považuje za vhodné poukázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 508/1997, který uvedl, že *„povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Strachem z pronásledování rovněž není obava..., že v souvislosti s jeho dezercí z armády by mohl být trestně stíhán“*. Na okraj soud dodává, že případný postih, kterému by žadatel byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit výkonu vojenské služby, nelze rovněž bez dalšího považovat za vážnou újmu, neboť vyhnutí se vojenské službě je trestným činem i v ČR (viz § 372 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů). Soud v této souvislosti odkazuje na názor Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 – 46, že *„Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání tak může být sama o sobě azylově relevantní jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt“*. Soud proto námitku žalobce neshledal důvodnou.

Žalobce rovněž tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný při posouzení podmínek vzal v potaz skutečnost, že žalobce je dospělý, zdravý a na své živobytí si vydělává prací. Žalovaný rovněž přihlédl k tomu, že motivací žalobce k podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Jelikož žalobce ve vztahu k udělení azylu z humanitárních důvodů neuvedl žádné relevantní skutečnosti, dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. V žalobě žalobce pouze poukazoval na ozbrojené boje ve východní části Ukrajiny, které se však žalobce netýkají bezprostředně, neboť ve správním řízení konstantně tvrdil, že bydlel v I.-F. oblasti, tedy v západní části Ukrajiny. K tvrzené hrozbě povolání do armády již soud konstatoval, že ji nelze brát za azylově relevantní skutečnost. Soud se proto ztotožnil s názorem žalovaného, že v případě žalobce nebyly zjištěny žádné důvody k udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a námitku žalobce proto neshledal důvodnou.

Žalovaný se poté, co dospěl k závěru, že v případě žalobce není dán žádný pro udělení azylu podle § 12, § 13 ani podle § 14 zákona o azylu, posuzoval, zda žadatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany v souladu s ustanovením § 14a zákona o azylu. Vycházel přitom především z výpovědí žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel ze Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15. 4. 2014 a 15. 6. 2014, z Informace Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 1. 7. 2014, zprávy Evropské komise o pokroku v zemi za rok 2013 ze dne 27. 3. 2014, ze Zprávy CRS pro Kongres USA ze dne 24. 3. 2014, z Výroční zprávy Freedom House 2014 z ledna 2014, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014, z Informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 1. 8. 2014, č. j. 110105/2014/LPTP, ze dne 29. 5. 2014, č. j. 98525/2014-LPTP a ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014/LPTP, z Informace Zastupitelského úřadu v Kyjevě ze dne 10. 3. 2014, č. j. 221/2014-KIEV, a z Infobanky ČTK „Země světa, Ukrajina“ v aktuálním

znění. S těmito podklady se žalobce v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dne 25. 9. 2014 seznámil. Žalobce k těmto podkladům uvedl, že jsou velmi obecné a žádná se netýká přímo jeho. Žalovaný tedy na základě výše uvedených podkladů posuzoval, zda by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu v případě jeho vrácení na Ukrajinu.

Soud má na základě uvedených skutečností za to, že žalovaný dostal své povinnosti řádně zjistit skutkový stav věci, kterou na něj klade ustanovení § 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, k této povinnosti správního orgánu uvedl, že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Této povinnosti žalovaný dostal, když mimo jiné vycházel ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 1. 7. 2014, z informací Ministerstva zahraničních věcí nebo zpráv výše uvedených nevládních organizací z počátku roku 2014, které lze považovat za prameny plnicí kritéria vymezená Nejvyšším správním soudem. Soud nepřisvědčuje názoru žalobce, že uvedené podklady nejsou aktuální, neboť mezi dnem jejich vyhotovení a dnem vydání napadeného rozhodnutí neuběhla dle názoru soudu nijak dlouhá doba. Námitka žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav pro posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany, proto není důvodná.

K související námitce žalobce směřující proti jednomu z podkladů napadeného rozhodnutí – Infobance ČTK, soud uvádí, že nemá námitku žalobce za důvodnou. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při posuzování situace v oblasti, kde žalobce před svým odjezdem do zahraničí bydlel, vycházel z různých informačních zdrojů. Byť žalovaný v předmětné pasáži explicitně uvádí zdroj jediný, má soud za to, že koherentní úvahou dospěl k správnému závěru, že ozbrojený konflikt se omezuje pouze na východní část Ukrajiny, a tudíž „se vyhnul“ I.-F. oblasti. Námitka žalobce proto není důvodná.

K vlastnímu posouzení hrozby ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jako vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že v zemi původu žadatele neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní a občané Ukrajiny své případné aktuální potíže řeší prostým přestěhováním se v rámci země. Správní orgán uvedl, že místo pobytu žalobce v době před odjezdem z Ukrajiny ve městě S. M. v I.-F. oblasti není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů nijak zasaženo. Proto žalovaný uzavřel, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by tedy bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Uvedená úvaha žalovaného je dle soudu logická a založená na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, protože soud nepřisvědčuje námitce žalobce, že se žalovaný dostatečně nezabýval aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině a část odůvodnění týkající se možného nebezpečí vážné újmy hrozícího žalobci v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu není dostatečně konkrétně odůvodněna, čímž došlo k porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. března 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová

Rozsudek byl vyhlášen dne 29. 3. 2016 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).